

Florentina Fântânu în dialog cu

Dr. Elena Barbu

DARUL CONSTELAȚIILOR

Suflet pierdut, suflet regăsit

Conversații consemnate de Alexandru Panait

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Cuvânt-înainte

Darul constelațiilor este o carte vorbită cu inima, care a venit la timpul ei. Îmi doresc să o primiți cu inima bună, să vă aducă daruri, așa cum, cu ani în urmă, constelațiile mi-au adus și mie.

Constelațiile mi-au schimbat viața. Am avut o viață înainte de constelații și acum am o cu totul altă viață, după constelații!

Florentina Fântânaru, prin generozitatea inimii ei, a ticluit întrebările cu mult profesionalism, așa cum o face de fiecare dată, gândindu-se cum să fie cât mai mult în serviciul oamenilor.

Îți multumesc, Florentina, că te-ai lăsat ghidată de Ceva mai Mare și ai primit Darul...

Nădărduesc să aflați în paginile acestei cărți răspunsuri la întrebările care poate vă frământă sufletul și să găsiți alinare și soluții.

Toți ne dorim o viață împlinită. Ce este o viață împlinită? Așa cum spune Bert Hellinger, părintele constelațiilor familiale, „o viață împlinită este cea în care mă simt în rezonanță cu realitatea așa cum

este, mă simt în rezonanță cu părinții mei așa cum sunt, cu strămoșii mei așa cum sunt, cu acea cultură în care trăiesc așa cum este, cu destinul meu așa cum este și de asemenea cu piedicile mele așa cum sunt și cu oportunitățile pe care le am.”

Am avut marea șansă, grație și binecuvântare să lucrez cu Bert în mod direct, de mai multe ori. M-au impresionat delicatețea și blândețea cu care putea să conțină ferm atât de multă profunzime destinală, m-a mișcat profund modul în care era de acord cu „toate așa cum au fost și așa cum sunt”, am admirat măreția destinului lui, care s-a lăsat ghidat de un „Ceva mai Mare” și a plantat cu smerenie în inima a milioane de oameni de pe întreaga planetă semințele Iubirii care vindecă. Bert Hellinger a trăit 94 de ani, dintre care 70 de ani a fost în serviciul Vieții și al întregii umanități, iar la 92 de ani și-a luat rămas-bun de la toți cei care i-au îmbrățișat munca și ne-a luat pe toți în sufletul lui mare. A fost nominalizat la Premiul Nobel pentru Pace și a lăsat în urma lui peste 100 de cărți, traduse în 40 de limbi, iar milioane de oameni au fost profund atinși de munca și dăruirea lui.

Constelațiile familiale sunt în Serviciul Vieții, Reconcilierii și Păcii.

Am primit de la Bert Hellinger mult, am primit atât cât a putut primi inima mea și dau mai departe cu bucurie din darurile primite, o fac în onoarea lui și în onoarea părinților mei, din preaplinul inimii mele. Îmi dau voie să greșesc uneori, pentru că a greși este omenește, dar știu că această muncă atinge sufletul. Atinge inimile celor care își dau voie

să fie atinși, ale celor care își doresc să se împace cu destinul lor. Această muncă atinge inima celor care își dau voie să simtă atât bucuria, cât și tristețea, care își dau voie să se lase atinși de iubirea „Marelui Spirit” care ne-a vrut pe toți aici și care ne vrea împăcați și așezați. E nevoie să ne deschidem inima ca să putem să ne așezăm viața în ordine. Această ordine care durează, după care tânjim, uneori fără să știm, poate fi adusă la lumină de către constelațiile familiale. Îmi doresc și mie, așa cum doresc tuturor cititorilor acestei cărți, să ne dăm voie să ne deschidem inima către părinții noștri, către dascălii noștri, către toți cei care au fost alături de noi. Să ne deschidem inima și să-i primim pe toți strămoșii noștri, să ne uităm cu iubire către toți cei care au fost uitați pentru că „Mâinile Mari” nu uită pe nimeni.

Constelațiile familiale sunt foarte iubite în România, de peste 15 ani...

Bert Hellinger ne-a lăsat să-i continuăm munca, să ne găsim propriul drum, urmându-l după mărimea inimii noastre și a creșterii noastre interioare. Munca de constelații este deschisă, crește cu fiecare facilitator, care se lasă ghidat de acea forță creatoare ce le așază pe toate în ordinea firească. Acum e rândul nostru să dăruim cu bucurie, așa cum a făcut-o Bert, să împărtășim darurile constelațiilor. Nădăjduiesc ca această primă carte despre constelații să fie urmată de multe altele.

Vă recomand să o citiți cu inima, cu sufletul vostru și, chiar dacă vor fi momente în care va fi greu să parcurgeți paginile, opriți-vă și respirați adânc de câteva ori, fiindcă poate exact acea poziție este cea de care aveți nevoie ca să vă puneți

viața în ordine. Aș vrea să vă spun că este ușor! Nu este ușor! Dar atunci când ne hotărâm să ne așezăm în interiorul nostru, drumul către sufletul nostru poate fi făcut cu ușurință! Este nevoie de primul pas! Știm bine că orice drum, oricât de lung ar fi, începe cu un pas.

Îmi doresc ca *Darul constelațiilor* să fie primul pas către o viață așezată, o viață pusă în ordine, către o viață plină de iubire, de simplitate, blândețe, împăcare și multă răbdare! **Să avem răbdare cu noi, să ne îmbrățișăm cu blândețe, să ne dăm voie să ne oprim, să avem inima plină de recunoștință pentru toate așa cum au fost și așa cum sunt!**

Nu sunt vorbe mari, sunt doar trăiri! Este o viață trăită, asumată și este minunat atunci când reușim să ne oprim, să ne așezăm și să ne dăm voie să ne împăcăm cu părinții noștri, cu strămoșii noștri care ne-au dat și daruri minunate, nu doar poveri, să primim darurile care au venit prin ei și să facem ceva bun și măreț cu acestea, în onoarea lor.

Inima mea e plină de recunoștință pentru miile de oameni care mi-au trecut pragul Sufletului și și-au dat voie să fie mișcați și ghidați de o vorbă, de un cuvânt, de o propoziție, de o îmbrățișare, de o poveste și, de ce nu... **DE O CONSTELAȚIE!** Pun la picioarele voastre această carte și vă mulțumesc tuturor și fiecăruia în parte pentru mărinimia inimii voastre, pentru curiozitatea cu care ați venit și pentru bunăvoința de a-mi spune că viața vi s-a așezat, că lucrurile s-au întâmplat poate altfel decât v-ați dorit, într-un mod mult mai plin. Plin de

grație, binecuvântare, ordine, plin de simplitatea și bucuria vieții!

Împreună facem minuni. Minuni care durează!

Cu iubire și respect,

Elena Barbu,

Hellinger Original ®Family Constellator

Family Constellator according to Hellinger
sciencia®

1

**Iubirea
se învață**

Florentina Fântânaru: Cine ești tu, Elena?

Elena Barbu: În primul rând, sunt fiica mamei și fiica tatei. Părinții mei s-au iubit în tinerețea lor, astfel sunt acum, aici datorită iubirii lor. Voi fi pentru totdeauna copilul părinților mei, chiar dacă tata a murit, chiar dacă mama trăiește. Eu sunt copilul lor pentru totdeauna, cât durează Universul. Altfel, ca noi toți, pe alt nivel, sunt o ființă spirituală în experiență umană. Pentru un timp, sunt și eu în călătoria aceasta din experiență fizică, mă bucur de ea atât de mult cât pot. Pe de altă parte, mai îndeplinesc și alte roluri sociale. Sunt fiică, soră, sunt mamă, soție, iubită, prietenă, medic, facilitator de constelații, iar mai nou am ajuns să formez oameni care vor deveni, la rândul lor, facilitatori, să am studenți cărora le dau mai departe din preaplinul inimii și pasiunii mele. Nu în ultimul rând, sunt femeie. Dacă îmi doresc ceva, cel mai mult, în acest moment fiind trecută de cincizeci de ani, este să fiu Femeie în energie feminină. Să mă bucur că sunt Femeie. Până la urmă, Dumnezeu așa m-a vrut, să fiu Femeie.

Florentina Fântânaru: Câți ani ți-au trebuit să îți afli sufletul?

Elena Barbu: Eu sunt născută pe vremea comunismului, când erau dărâmate bisericile. Nu se

vorbea de suflet, ne rugam pe ascuns, nu vorbeam prea multe, priveam peste umăr cu teama că suntem urmăriți, ascultați.

Când am descoperit la radiografie cancerul de plămâni al tatălui meu, aveam în jur de 36 de ani. Zdruncinată de boala tatălui, am fost pusă în fața faptului de a mă uita mai mult la viața mea. A fost prima oară când m-am uitat la viața pe care poate nu o trăiam, ci doar o munceam. Atunci a început călătoria mea de suflet, conștientă și prezentă, odată cu acel lucru rău care întotdeauna are ascuns în spate ceva bun. Boala tatălui meu a fost cea care m-a făcut să deschid ochii, să văd că suntem cu toții muritori, și că, într-o zi, și eu voi muri. Nu știm cât mai stăm pe Pământ, nu ne garantează nimeni că ne trezim dimineța.

Acum sunt foarte recunoscătoare pentru fiecare clipă. Dimineța nu mă dau jos din pat până când, preț de cinci minute, nu mulțumesc cu recunoștință că m-a mai îngădui Dumnezeu o zi aici, pe Pământ. Peste zi fac tot ce pot mai bine, astfel încât să fiu împăcată seara, când mă întorc acasă și pun capul pe pernă. Mă bucur de ziua respectivă și mulțumesc de nenumărate ori, până adorm cu inima plină de recunoștință: că am un pat în care dorm, că-mi este bine, că sunt sănătoasă, că am o minte ageră, că iubesc, că sunt iubită. Apoi mă rog lui Dumnezeu să mă mai îngăduie încă o zi.

Florentina Fântânaru: Cum ai învățat să îți ascuți inima?

Elena Barbu: Depinde de care inimă vorbim, pentru că se pare că am avea mai multe inimi. Prima inimă e *inima rănită*. Spunem de multe ori: „fac așa pentru că așa vrea inima mea”, însă care inimă vrea cu adevărat? Dacă facem lucrurile din inimă rănită, mai putem spune că „așa a vrut inima”?

Se pare că mai avem o *inimă spirituală*, dar acolo este altă poveste. Ca să ajungem la ea, este nevoie să ne vindecăm mai întâi inima rănită, să vedem unde se uită cu iubire. Să ne împăcăm cu noi așa cum am fost și așa cum suntem, dincolo de orice judecată, să ne primim părinții și Viața care a venit prin ei în inima noastră vindecată. Pe mine, fiica mea m-a ajutat foarte mult să îmi vindec inima. M-a învățat să pot „vedea cu inima”. Noi avem niște ochi biologici cu care vedem fizic, dar nu vedem cu sufletul! Nici eu nu am văzut cu sufletul. Când începi să-ți deschizi inima, e nevoie să-ți asumi, e nevoie să te uiți la toată durerea ta, la toată suferința, la toate neîmplinirile, la toate emoțiile prin care ai trecut. E tare bine pentru suflet când o facem, pentru că numai atunci găsim pacea și liniștea când ne oprim și ne uităm în interior. Numai atunci ne putem lăsa cuprinși de bucurie și ne vom putea bucura de lucrurile simple și mărețe în același timp. Am fost învățați să ne uităm către exterior, dar ce este în interior este mult mai important. Am trăit aici, în România, cu „Ce zice gura lumii?” Pentru mine a fost expresia care mi-a tăiat aripile. Atât de multe lucruri nu am făcut din această cauză, de teama lui „Ce-o să zică lumea?”

Dar gura lumii nu o acoperă decât pământul. M-am eliberat de povara asta și e tare bine. Copiii noștri au trăit și ei cu ea, dar nu îi dau așa de multă putere, iar asta mă bucură. Au avut șansa să iasă în străinătate mult mai repede decât noi. Credem noi că suntem buricul pământului. Dacă ne uităm cu onestitate în jur, vedem că nimănui nu-i pasă cu adevărat de tine — desigur, cu mici excepții cum ar fi mama, tata, partenerul de viață, copiii noștri, o soră, un frate, poate un prieten. Însă și ei se gândesc la noi arareori, nu tot timpul, fiecare are lacrima lui. Până la urmă, cea mai importantă relație e cu noi înșine și mai presus e relația noastră cu Dumnezeu. Să-mi pese mie de mine și să mă iubesc așa cum sunt, fără vină! Toți suntem buni, exact așa cum suntem!

Florentina Fântânaru: Elena, care este cea mai veche amintire a ta cu mama?

Elena Barbu: Nu știu care e cea mai veche amintire cu mama, dar pot să povestesc despre una foarte dragă mie. Nu mai știu câți ani aveam. Eu dormeam, iar mama mă ținea în brațe, îi simt parcă și acum căldura. Mă simțeam atât de bine, parcă eram în rai. În legătură cu mama, îmi aduc aminte două lucruri care m-au marcat și pe care le-am privit mereu cu alți ochi, pe măsură ce treceau anii.

Aveam vreo nouă anișori. Mă jucam în fața blocului și vedeam cum vecinii o opreau tot timpul pe mama. Îi asculta în liniște, vorbea cu toți. Am întrebat-o: „Mamă, ce faci tu, de toți vecinii caută să stea cu tine

de vorbă? Care e secretul tău?” Mama mi-a spus foarte simplu: „Orice om își dorește să fie văzut, ascultat și respectat. Însă niciodată să nu plimbi vorba, ce ți-a zis un om, ține cu tine!” M-au marcat foarte mult cuvintele ei, iar acum, ca medic și facilitator de constelații, fac exact ce făcea mama. Văd, ascult cu respect și nu plimb vorba, rămâne cu mine tot ce mi-a fost împărtășit.

O altă amintire frumoasă ar fi una din adolescența mea. Mama mi-a zis: „**Elena, Raiul este aici, pe Pământ!**” Nu știu ce am înțeles eu atunci, dar din când în când îmi aduc aminte de această propoziție, despre care am putea să scriem cărți întregi. Avea dreptate: Raiul este aici, pe Pământ. Cum ne facem viața, așa o trăim!

Florentina Fântânaru: Este adevărat că noi toți căutăm în partener o mamă mai bună?

Elena Barbu: Este adevărat, avem această speranță că, dacă intrăm în relația de cuplu, partenerul nostru ne va oferi tot ce nu ne-a oferit mama. Respirăm parcă ușurați: „Ah, ce bine că am găsit o mamă mai bună! O să-mi ofere ce nu mi-a oferit mama.” Din nefericire, este foarte adevărat enunțul întrebării, pentru că intrăm cu toții răniți în relație. Atât femeia, cât și bărbatul sunt niște copii răniți. Din cauza asta, punem o foarte mare povară pe partener, care nu ne este nici mamă, nici tată. Ține de fiecare să aibă, la un moment dat, maturitatea de a se uita în

sufletul lui și să găsească acolo răspunsul. Răspunsul este întotdeauna în interior, nu în exteriorul nostru.

Florentina Fântânaru: Elena, cum ai ajuns medic de Imagistică Medicală și Radiologie?

Elena Barbu: Îmi spunea cineva: „Tu ești chirurg de suflete!” Medicina pentru mine începe în copilărie, când aveam vreo 4-5 anișori. Constelațiile mi-au arătat că am vrut să devin medic în locul tatălui meu, care și-a dorit să facă Medicina și a fost exclus din facultate de două ori, pentru că era considerat fiu de chiabur. Dorul lui adânc și această neîmplinire sufletească au ajuns la sufletul meu. În copilărie, nu știam nimic despre această poveste, dar la nivel de suflet m-am conectat la regretul tatălui meu că nu a ajuns să facă Medicina. Tata era ambidextru, ar fi fost un chirurg extraordinar. Acum, propoziția mea poate a fost: „Tati, am să termin eu în locul tău Medicina!” Sau poate la nivel de suflet, tata mi-a spus: „Tu vei face Medicina în locul meu”. Îmi aduc aminte acum, retrospectiv, că tata îmi pune foarte multe întrebări despre ce am mai făcut, ce am mai descoperit, se hrănea foarte mult cu poveștile mele. Eu n-am știut asta atunci pentru că, dacă aș fi știut, poate ar fi fost altfel. Dar acum știu, el se hrănea cu poveștile mele, trăia prin ce-i povesteam eu. Cum am ajuns medic radiolog? Eu mi-am dorit să mă fac medic oftalmolog, adică acel medic care repară vederea! Printre primele locuri la Chirurgie, la rezidențiat, se ocupau locurile de la specializările de Oftalmologie și Obstetrică-Ginecologie. În primul an, când am dat rezidențiatul, am avut un necaz. Aici intervine destinul,

am lovit pe trecerea de pietoni o doamnă în vârstă, i-am făcut o fractură de gambă. Nu mai știu acum de unde a apărut, țin minte că era o zi cu soare și că eram liniștită și am schimbat traseul obișnuit spre casă. Din cauza acelei experiențe, nu am luat rezidențiatul în acel an. Dacă nu ar fi fost acel accident de mașină, singurul pe care l-am făcut în viața mea de șofer, slavă Domnului, poate intram la Chirurgie, dar nu aș fi prins sigur Oftalmologie, aș fi intrat pe alt destin. Acel accident mi-a schimbat destinul, așa am ales Imagistica. Medicina modernă se bazează foarte mult pe Imagistica Medicală. Te uiți în corpul fizic cu ajutorul aparatului: ecografie, CT, RMN. Cu ajutorul constelațiilor, mă uit astăzi la imaginile sufletului, **constelațiile se ocupă cu a vedea**. Una dintre propozițiile vindecătoare esențiale din constelații este: „Te văd!” Deschid ochii și aduc la suprafață iubirea oarbă, pe care o transform în iubire conștientă. Am ales eu Medicina? Acest „a vedea” este și dorul meu de suflet, de a fi văzută de mama. Unii au nevoie să fie văzuți, alții au nevoie să fie auziți, însă eu cred că avem nevoie să fim și văzuți, și auziți, în egală măsură. Succesul profesional îl avem din partea tatălui. Cum să nu am succes profesional dacă am o asemenea susținere energetică din partea tatălui meu? Îi împlinesc lui visul de a fi urmat cursurile facultății de Medicină. Prin constelații, poate că îi sunt loială mamei. Medicina pentru tata, iar constelațiile pentru mama. Așadar, cât de multă libertate am avut eu să îmi aleg profesia?